

№. 238

30-03-2022

ОБЩИНА ВАРНА
Рег.№: OC22000264BH
Дата: 30.03.2022

ДЪРЖАВНА ОПЕРА
ВАРНА

ТЕАТРАЛНО-МУЗИКАЛЕН ПРОДУЦЕНТСКИ ЦЕНТЪР - ВАРНА
ДЪРЖАВНА ОПЕРА - ВАРНА
УЛ. НЕЗАВИСИМОСТ 1 | ВАРНА, 9000
WWW.OPERA.VARNA.COM
СЕКРЕТАР НА ДИРЕКТОРА: 062 665 012
АРТ. СЕКРЕТАР: 062 665 030

До ПК „Култура и духовно развитие“ към Общински съвет – Варна

Театрално - музикален продуцентски център - Варна
Изм. № 198 / 30.03.2022 г.

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

За удостояване на актьора Стоян Радев с индивидуална Награда „Варна“ 2022 в областта на културата, категория Театър, за ролята на Салиери в постановката „Амадеус“ от П. Шафър, реж. Стайко Мурджев, посветена на 100-годишния юбилей на ДТ „Стоян Бъчваров“ Варна.

Уважаеми госпожи и господа,

Предлагам за удостояване на актьора Стоян Радев с индивидуална Награда „Варна“ 2022 в областта на културата, категория Театър, за ролята на Салиери в „Амадеус“ от П. Шафър, реж. Стайко Мурджев. Юбилейна премиера на 2, 3 септември 2021 г., посветена на 100-годишнината на ДТ „Стоян Бъчваров“ Варна

В пиесата си „Амадеус“ (1979) Питър Шафър интерпретира популярната, макар и неподкрепена с доказателства, градска легенда от XVIII век, според която Антонио Салиери, капелмайстор към Виенския императорски двор, е отровил Волфганг Амадеус Моцарт от завист към таланта му. Театралната постановка и филмовата версия на „Амадеус“, реж. Милош Форман, жънат огромен успех – само филмът получава 40 награди, вкл. 8 награди „Оскар“ и 4 награди „Златен глобус“.

Режисьорът Стайко Мурджев, респектираш с оригиналните си търсения и модерна естетика, носител на наградата за режисура „Икар“ 2020, за втори път поставя текст на известния английски драматург. За своя прочит на „Амадеус“ във Варненския драматичен театър той противопоставя двама доказали се актьори - за ролята на Салиери носителя на „Икар“ за водеща мъжка роля Стоян Радев („Ричард Трети“, 2013) и за ролята на Моцарт носителя на награда „Аскеер“ за изгряваща звезда Ненчо Костов (Дебелянов и ангелите“, 2018). „Аз дойдох да поставя пиесата заради тези актьори и трупата, от която те са част. Ако те не бяха на разположение, този текст нямаше да се случи, нямаше да посегна към него. Ненчо и Стоян са изключителни актьори, няма да кажа някаква новина. Те са изключителни именно за тази постановка, защото самите те носят двойствеността, присъща на персонажите. Ненчо излъчва усещането за една особена чувствителност и наивност, каквито притежава Моцарт. А Стоян носи през харизмата си някаква енигматичност и мрак“, споделя режисьорът.

Стоян Радев изгражда един изключително пълнокръвен и убедителен образ на Салиери, към който подхожда с аналитичен интерпретационен ключ: „Винаги ми е много интересно и провокативно да намеря обратната страна. Същото е сега при Салиери, в този емблематичен образ на злото, завистта, неудовлетвореността в изкуството и в живота, във всичко, също се крият проблисъци на доброто. Всъщност истинската личност на Салиери е много по-интересна от това, с което той е

останал в историята. Това от една страна. От друга страна, в драматургията на Питър Шафър той не е сложен като еднозначното зло. Питър Шафър е нарекъл пиесата си „Амадеус“, но това е историята на Моцарт, разказана през историята на Салиери“, уточнява актьорът.

Почти през цялото време на 2-часовия спектакъл Стоян Радев е на сцената и мощното му актьорско присъствие упражнява магнетично въздействие върху зрителите. Неговият Салиери е съчетание от пресметливост и коварство, интелигентност и завист, амбиция и безсилие, хладнокръвие и арогантност – един ужасяващ злодей и убиец, прикрит зад маската на благодетел. Бриляnten в своето превъплъщение, Стоян Радев изгражда и надгражда всички тези характеристики на героя с майсторство и последователност, на каквито са способни само най-големите актьори. Ролята на Салиери е художествен връх в неговата артистична кариера, а по този начин и в творческата продукция на ДТ „Стоян Бъчваров“, посветена на 100-годишния юбилей на Варненския театър.

Приложения:

Невидимата пищност на образа – интервю на Виолета Тончева с реж. на „Амадеус“ Стайко Мурджев за Портал Култура;

Салиери не е еднозначното зло - интервю на Виолета Тончева със Стоян Радев за Литернет;

„Амадеус“ по пътя за ада – отзив на Елица Павлович за „Амадеус“ и Стоян Радев – Салиери в Инстаграм;

CD със снимки и видео с превъплъщението на Стоян Радев в образа на Салиери.

ВЕСЕЛИНА МИХАЛКОВА

Артистичен директор на ДТ „Стоян Бъчваров“ Варна

ВИОЛЕТА ТОНЧЕВА

Връзки с обществеността на ТМПЦ Варна, Награда „Варна“ за журналистика 2019

Стоян Радев: Салиери не е еднозначното зло

Интервю на Виолета Тончева със Стоян Радев за Портал Литернет

<https://kulturni-novini.info/sections/34/news/33249-salieri-ne-e-ednoznachnoto-zlo>

СТОЯН РАДЕВ пред **ВИОЛЕТА ТОНЧЕВА** за ролята си на Салиери в постановката „Амадеус“ от Питър Шафър на режисьора Стайко Мурджев, част от програмата за 100-годишния юбилей на Варненския драматичен театър „Стоян Бъчваров“. 2, 3 септември, 19.00, Основна сцена - първа премиера от сезон 2021/2022.

След твоя незабравим Ричард III, донесъл ти „Икар“ за водеща мъжка роля, дойде Хенри IV, сега пресъздаваш Салиери. Как се отнасяш към тези велики исторически личности?

Към великите личности се отнасям като към обикновени личности и най-обикновени хора. По същия начин подхождам и към Антонио Салиери. Тези противоречиви персонажи са ми безкрайно любопитни, особено ако са нарочени за добри или за лоши. Винаги ми е много интересно и провокативно да намеря обратната им страна. Същото е сега при Салиери, в този емблематичен образ на злото, завистта, неудовлетвореността в изкуството и в живота, във всичко, също се крият проглясъци на доброто.

Търсиш скритата му светла страна...

Да, иначе би било безкрайно скучно и дори безмислено. Всъщност истинската личност на Салиери е много по-интересна от това, с което той е останал в историята. Това от една страна. От друга страна, в драматургията на Питър Шафър той не е сложен като еднозначното зло. Питър Шафър е нарекъл пиесата си „Амадеус“, но това е историята на Моцарт, разказана през историята на Салиери. Както казва моят герой: „И от днес нататък винаги, когато хората споменават Моцарт, неминуемо ще споменават и моето име. Едното със слава, другото с позор, но все пак моето име ще бъде винаги в устата на хората и това е моята цел“. (смее се)

Няма лоша реклама, както биха се изразили съвременните медийни стратегии ☺ С Ненчо Костов сте антиподи в изграждането на полюсния тандем Моцарт-Салиери.

С Ненчо сме играли заедно и в други постановки, неведнъж съм казвал, че той е от любимите ми млади български актьори, безкрайно талантив и работлив. Великолепно партньорство имам и с Христина Джурова, която е другата ми основна сюжетна линия, тя също е една от любимите ми млади актриси и съм щастлив, че тя е вече част от нашата трупа. Само хубави неща мога да кажа и за всички останали колеги в постановката.

Амадеус – Ненчо ще свири в спектакъла, а Салиери - Стоян?

Ами аз съм само композитор, да свирят музикантите (смее се)

Подпрепам напълно, един придворен композитор не бива да слиза от привилегирования си пиедестал ☺ А би ли изиграл ролята на Моцарт?

Моцарт не е доживял моите години (смее се). Разбира се, Моцарт е крайно любопитен персонаж, с който също би било интересно да се сблъскаш на сцената. Но моята роля е другата.

Ти и Ненчо, според режисьора, сте изключително подходящи за ролите на Салиери и Моцарт, защото самите вие носите двойствеността, присъща на персонажите. Докато Ненчо – цитирам - „излъчва усещането за една особена чувствителност и наивност“, типични за Моцарт, ти носиш „през харизмата си някаква енигматичност и мрак“, характерни за Салиери.

Поласкан съм, че Стайко е провидял тези неща у мен. Приемам го като комплимент. Аз смятам себе си за светъл човек. Естествено, като всеки човек, и аз имам своите тайни, нося своите мрачини и пропасти даже, не им се отдавам в живота, но те добре ми служат за ролите, в които „злодействам“. Ето, в „Амадеус“ за пореден път имам битка с Бог и пак трябва да минавам през църкви и катедрали, за да паля свещи за опрощение на богохулните реплики, които произнасям на сцената (смее се).

Стайко Мурджев и Стоян Радев, как се срещат художествените им светове?

Срещат се по най-великолепния начин. За втори път работя със Стайко, първият път беше много хубаво, както и сега, с тази разлика, че сега обемът на материала е много по-голям. Няма нужда да говорим много, някак от само себе си се разбираме. Мислим в една и съща посока, което е голямо преимущество.

„АМАДЕУС“ ПО ПЪТЯ ЗА АДА

Елица Павлович с отзив за „Амадеус“ и Стоян Радев в ролята на Салиери в Инстаграм

https://byelenamilanova.wixsite.com/popaganda/post/%D0%B0%D0%BC%D0%B0%D0%B4%D0%B5%D1%83%D1%81-%D0%BF%D0%BE-%D0%BF%D1%8A%D1%82%D1%8F-%D0%B7%D0%B0-%D0%B0%D0%B4%D0%B0?fbclid=IwAR053BrlsmkMHIZFwHu_3HJStsJowwMu_Vq_p58wO614sIfTU7GP5apuPU

Ние трябва да измислим Салиери, за да си простим за Моцарт. Как се е появил музикалният гений Моцарт е божествена загадка, но защо е умрял ненавреме, съвсем недостатъчно признат и още по-недостатъчно заплатаден в въпрос към всички. Салиери е отговорът на този въпрос, който ни дава индулгенция. Салиери сме ние.

С много ефектно начало, напомнящо на постановката на „Франкенщайн“ в театър „София“, Стайко Мурджев въвежда зрителите в света на Салиери – в отчаяната му страст към музиката, красотата и успеха има нещо демонично. Режисьорът казва, че именно заради двойственото излъчване на актьора Стоян Радев го е избрал за тази роля и изборът му е отличен. Ненчо Костов като Моцарт е еднакво убедителен, лекомислен и кикотещ се, инструмент на божественото съвършенство, изливащо се чрез музика. Всеки път щом в залата на театъра зазвучи музиката на Моцарт, усещането е точно все едно се открехват портите на рая.

„Амадеус“ е втората постановка по Питър Шафър, която Стайко Мурджев поставя, след великолепия „Еквус“ в Младежкия театър. Този път трупата е на Варненския театър, поводът е сто годишния юбилей на театъра, а резултатът е отличен – зрителското внимание е приковано към сцената неотклонно, емоциите само набират скорост след разтърсващото начало, а всичко това е много трудно при толкова наситен със смисъл текст.

Антонио Салиери е добър човек – почтен, разумен, талантлив композитор и музикант. Неговият свят е разтърсен из основи, когато във Виена се появява конкурент – гениален, смел и млад, освен това и непочтителен, богохулстващ и очарователен. Ако бог иска да покаже на Салиери и на света как звучи божествената музика, няма ли да може да избере по-достоеен пратеник?

Салиери се бори с Моцарт с напълно човешки, земни средства – клевети, злословия, дребни конфликти, намеци, принудителна оскъдица. Пътят към ада е покрит с лоши намерения. И по този път върви Салиери – през цялото време той напълно разбира какво прави и на кого, прошка за него няма никъде и никога.

Постановката изнася своя извечен конфликт извън всяко пространство и време. Декорите и костюмите на Петя Буюкова са пределно условни, като специално дрехите на героите заслужават внимание. Онези от действащите лица, които са част от самата епоха, са с по-силно стилизирани като исторически костюми, а двамата главни герои, както и Констанца, имат и появявания в напълно съвременен вид. Светещият декор

също се трансформира многократно, задаващ съответно рамка, фон или присъда на случващото се.

Театърът трябва да е такъв – гледащ нагоре, мъдър и смел, говорещ за онова, което няма да ни подмине – сравнението с онези, които са по-достойни, състезанието с онези, които са по-добри и смирението да бъдем най-добрата версия на самите себе си.

Стайко Мурджев: Невидимата пищност на образа

<http://kultura.bg/web/%D0%BD%D0%B5%D0%B2%D0%B8%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B0%D1%82%D0%B0-%D0%BF%D0%B8%D1%89%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82-%D0%BD%D0%B0-%D0%BE%D0%B1%D1%80%D0%B0%D0%B7%D0%B0/>

Режисьърът Стайко Мурджев пред Виолета Тончева за своята постановка на „Амадеус“ от Питър Шафър на сцената на Варненския драматичен театър, за силата на изкуството, утвърдило исторически недоказаната завист на Салиери към Моцарт, за Питър Шафър като майстор на дуализма, архетипа на сянката по Юнг, тъмната и скритата светла страна в „Амадеус“, за борбата, която не е на Салиери, а чрез Моцарт с Бог. Още за сблъсъка на логики и авторефлексията, за работата с актьорите, търсенето на истината в театъра и невидимата пищност на образа, който не е изграден от материална субстанция

„Амадеус“ се вписва в юбилейната програма за 100-годишнината на Драматичен театър „Стоян Бъчваров“ Варна. Премиера 20, 21 септември 2021, 19.00, Основна сцена

Как се отнасяте към чужди интерпретации на творби, които и Вие поставяте? В този смисъл, как се дистанцирате от филма „Амадеус“ на Милош Форман?

Работя категорично автономно, защото представлението е продукт и на несъзнавани процеси и сложни логически връзки, на културологични и интелектуални натрупвания, особено когато става дума за такъв огромен капацитет като Питър Шафър. Работиш с него в партньорство, така че няма как да вземеш нещо отнякъде. По принцип не гледам филмови адаптации, но за филма на Милош Форман направих изключение, не за друго, а защото Питър Шафър е основен участник в създаването на сценария. Беше ми интересно чисто драматургично как той е превърнал пиесата в киносценарий.

За Питър Шафър като изключителен драматург говори и фактът, че той утвърждава в общественото съзнание една представа за образа на Моцарт и за взаимоотношенията между него и Салиери, която доста се различава или поне не е потвърдена от историческите факти. Изкуството, което се оказва по-силно от живота...

Не са намерени доказателства за враждата между Моцарт и Салиери, макар че има малки исторически трохи. Знае се само, че Салиери, единствен от всички съвременни композитори, присъства на опелото на Моцарт в църквата. Двамата живеят във Виена, в едно и също време, познавали са се, но писма или други документи за характера на връзката между тях със сигурност не са останали. В края на живота си Салиери, настанен в болница, твърди пред свои последователи, че не е отровил Моцарт, но само 2 седмици по-късно, пред друг свидетел, казва обратното. Но всичко това е в полето на дементността. Всъщност идеята за завистта между двамата тръгва от Пушкин, а Питър

Шафър я доизгражда. Да, наистина, тази история показва как изкуството може да се налага, да диктува живота.

Казахте, че работите в партньорство с Питър Шафър, какво означава това?

За мен Питър Шафър е много акуратен и конкретен автор, в смисъл - той не ти предлага просто пиеса или драматургичен текст, а целия ландшафт на спектакъла. В неговите ремарки се състои целият спектакъл. Той създава не просто текст, а едно указание как този текст да бъде поставен на сцената. През ремарките Питър Шафър задава правилата на играта, чистата игра, която той създава. И ако ти не се съобразиш с тях, много е вероятно целият пъзел да рухне. Или както казваме ние в театъра, да не ти излезе уравнението. За това е много важно да се следват указанията на автора. Ние в България нямаме тази традиция, даже понякога сме анти ремарките и анти автора, остави ремарките, ние ще си го направим, както си искаме. При Питър Шафър това е недопустимо. Без да влизаме в исторически справки, за времето си той прави революция от драматургична гледна точка, започва да смесва различни школи и жанрове, да не говорим за големия му експеримент, наречен „Еквус“.

От „Еквус“, който поставихте в Младежкия театър „Николай Бинев“ в София, датира и трайният Ви интерес към Питър Шафър.

Импонира ми особеният психо-драматичен подход, който е създаден от Моро, а чрез него Питър Шафър разказва „Еквус“. Всичко това има своя отзвук и в „Амадеус“. Майстор на дуализма, Питър Шафър е ненадминат в изследването на тъмните страни у човека.

Тази двойственост Ви занимава и в „Талантливият мистър Рипли“ от Филип Хагс, предишната Ви постановка на сцената на Варненския драматичен театър. Защо се фокусирате върху тази тематика?

Защото е вярно, защото съдържа истина. Това не са картонените изрезки на елементарното изкуство, в което бялото е бяло, черното - черно, доброто - добро, злото – зло. Дълги години ме занимаваше темата за архетипа на сянката, който, според аналитичната психология на Карл Густав Юнг, представлява тъмната страна на нашата личност. Като споменавате „Талантливият мистър Рипли“, това е точно разказ за тъмната сянка на човека и неговото двуличие, осъзнатата тъмна сянка в една бляскава личност сред бляскава атмосфера. С течение на времето започна да ме интересува не само тъмната скрита сянка на човека, а и скритата светлина в човека. Защото и в сянката има светлина, във всичко има светлина. Случаят в „Амадеус“ е такъв. Твърде повърхностно ще бъде, ако кажа, че нашият спектакъл изследва само тъмната страна. Би могло, но би било твърде повърхностно. Нашият спектакъл по-скоро търси скритата светла страна. А Питър Шафър, както вече споменах, е майстор на двойствеността, при него нищо не е такова, каквото изглежда.

И никога не е еднозначно...

И никога не е еднозначно. Винаги нещата са полюсни, но в същото време са единни в полюсността си, ако мога така да се изразя. Питър Шафър изгражда Моцарт като –

както той сам го нарича – цинично и вулгарно дете, което върши глупости и води един нискоморален живот, а в същото време създава изключителна музика, която е всъщност вътрешната му светлина. И още по-голямата рана в спектакъла е Салиери. Ние сме свикнали да разсъждаваме за Салиери като за онзи еднопланов завистник и ревнивец, а всъщност Питър Шафър ни предлага под тази маска един човек, който се бори за правда, който отстоява своята правда, би я отстоявал дори и пред Бог. Разказът, който ние водим с актьорите, е всъщност разказ за борбата с Бога чрез Моцарт. В нашето представление борбата не е на Салиери, а чрез Моцарт с Бог. Авторът задава въпроси, до които всички ние в някакъв момент от живота си стигаме. Следвайки опростенческата, детска дори логика, се питаме защо аз давам, а не взимам, защо след като съм добър човек, ми се случват такива лоши неща. Тази логика е водещата при Салиери. Той просто иска да докаже, че 2 и 2 прави 4, а не 22, докато Моцарт казва – не, прави 22. Тук има сблъсък на логики.

Кому се пада по-трудната роля да ни изведе от този сблъсък на логики?

На Салиери, защото Салиери е фигура, способна на авторефлексия. Много дълго си говорихме с актьора Стоян Радев, че Салиери е привидно реалистичен образ. Така създаден от Питър Шафър, той всъщност е нереалистичен образ, запазен по-скоро от Шекспировата философия, според която злодеите излизат апартно на сцената, заявяват аз съм много лош човек и сега ще извърша злини, ето, вижте как ги извършвам. Прехвърлено в психологически план, това означава някаква много твърдо заявена авторефлексия на човек, способен да наблюдава, да оценява себе си и въпреки всичко да извършва злодеянията си.

Докато Моцарт с неговото наивно и повърхностно светоусещане, не е способен на авторефлексия...

Точно така, Моцарт е отдаден по-скоро на интуицията си.

Интелектът срещу интуицията, това всъщност са двата пътя към творчеството. При това „Амадеус“ е донякъде и пиеса за театър в театъра.

Точно така и това прави пиесата още по-сложна. Като постановчик аз трябва да намеря решения за многото спектакли в спектакъла, в който се играят и опери, реконструират се либрета и оттук идва сложността и трудоемкостта на цялото занимание. Казано на занаятчийски език, тази пиеса е много трудоемка.

И не може да мине без музика.

Не може. Работя с композитора Петър Дундаков, защото с него сме екип вече 12-13 години. Музиката в тази постановка е едно музикално пътуване, в което чуваме ранните творби на Моцарт до съвсем късните му творби, като операта „Дон Жуан“.

И „Реквием“.

Минаваме през живота на Моцарт и завършваме с „Реквием“. Музиката, разбира се, не може да бъде илюстративна и в това се състои голямото творческо предизвикателство,

как тази музика хем да присъства на сцената, хем в същото време да не въздейства като музеен експонат

Поздравления за избора на актьорите в главните роли - Ненчо Костов (Аскеер за изгряваща звезда) – Амадеус и Стоян Радев (Икар за водеща мъжка роля) – Салиери. А може би имахте някакви съмнения?

Напротив. Аз дойдох да поставя пиесата заради тези актьори и трупата, от която те са част. Ако те не бяха на разположение, този текст нямаше да се случи, нямаше да посегна към него. По принцип първо оглеждам трупата. Събрал съм текстове, които ми се иска да направя, просто те седят и чакат не подходящото време, а подходящата трупа. Ненчо и Стоян са изключителни актьори, няма да кажа някаква новина. Те са изключителни именно за тази постановка, защото самите те носят двойствеността, присъща на персонажите. Ненчо излъчва усещането за една особена чувствителност и наивност, каквито притежава Моцарт. А Стоян носи през харизмата си някаква енигматичност и мрак, да го нарека така. Но не само те двамата, цялата трупа впечатлява със силно актьорско присъствие. Силни качества на варненските актьори са тяхната рефлексивност и абсолютна смелост.

А Вие неведнъж сте казвали, че цените смелостта в театъра.

Да, ценя смелостта. Трябва да си смел в театъра, иначе няма смисъл. За мен едно театрално представление е истинско произведение на изкуството, когато създава свой самостоеен, свой вътрешен органичен език, който не прилича на нищо друго. Нужна е смелост да създадеш смислено представление със самобитен език. Варненската трупа го може, защото е лишена от театрални скрупули, от излишен вторичен свян. Всичко, което ни осени като идея и смисъл, веднага пробваме на сцената, приемаме го или го отхвърляме и продължаваме нататък. В този смисъл и не на последно място – варненската трупа притежава една колективна органика, която е много ценна.

Смелостта, самобитният език, верността към автора, търсенето на светлината в сянката, какво още има в театъра на носителя на „Икар“ за режисура Стайко Мурджев?

Това е много сложен въпрос. В последните години за мен е много важна истината. Не знам дали е възможно, говорейки за такива неща, човек да избяга от клишетото. Търся истината, преследвам я като хрътка. През годините започнах да изпитвам непоносимост към бутафорната театралност, в която се преправяме или преструваме на нещо, което не сме, и използваме театъра като синоним на лъжа.

Оттам идва метафората за политическия театър...

Актуалната политическа ситуация не може въобще да се доближи до каквото и да било изкуство и може би точно заради това е моята страст към Питър Шафър. Той е автор, който изисква честност и истина, не търпи преструвка и преправяне, докато през конструкта на истината провежда сложни смислови линии. Стремя се към един много оголен, формалистично оголен театър. Колкото по-празна е сцената, толкова повече образи изникват в съзнанието. Старая се да изчистя театъра от материалния образ, за

да създаваме повече флуидни и енергетични образи. Много говорим с актьорите за енергията, която протича между тях, създава действието и рефлектира в публиката. Ако актьорът излезе на сцената и в продължение на 5 минути си представя образа на едно дърво, публиката ще започне да вижда това дърво, без то да е показано по какъвто и да било материален начин. Някъде там, в тази изначална невидимост, се крие езикът на театъра, който ми се иска да създавам. Вълнува ме невидимата плътност на образа, който не е изграден от материална субстанция. Може би така мога да формулирам търсенията си, за които Питър Шафър предлага много добър материал.

Стайко Мурджев вероятно не може да живее извън театъра?

Не, мога да живея извън театъра, но не толкова успешно. Животът извън театъра е твърде прозичен и лишен от вдъхновение. В Театралната академия ни учат, че трябвало да живееш, за да трупаш житейски запаси за театъра, но според мен това е мит. Въображението е като ретината на окото, която улавя цветовете, а с годините те избледняват. Това е заплаха срещу въображението, защото театър, лишен от въображение, е най-скучният театър на света. Затова ми се струва, че колкото и да живеем във външния свят, трябва да полагаме все повече усилия да не избледнява въображението, което ни дава възможността да правим театър.

„АМАДЕУС“

от Питър Шафър

Режисура и сценична версия – Стайко Мурджев

Сценография и костюми – Петя Боюкова

Музика – Петър Дундаков

Хореография и сценична пластика – Станислав Генадиев

Превод – Деница Димитрова

Пом. режисьор – Валентина Андонова

Плакат Радослава Боор

Фотограф Иван Дончев

В ролите:

Стоян Радев – Антонио Салиери

Ненчо Костов – Волфганг Амадеус Моцарт

Христина Джурова – Констанца Вебер, съпруга на Моцарт

Симеон Лютаков – Йозеф II, император на Австрия

Пламен Димитров – Граф Йохан Килиан Фон Щрак, камерхер на императорския двор

Ивайло Иванов – Барон Готфрид Ван Свитен, префект на имперската библиотека

Веселина Михалкова – Граф Франц Орсини-Розенберг, директор на имперската опера

Свилен Стоянов – капелмайстор Боно

Константин Соколов, Недялко Стефанов, Роберт Ваханян, Велизар Емануилов –

„вентичели“ („вятърчета“) – приносители на информация, клюки и слухове

Гергана Арнаудова – Тереза Салиери, съпруга на Салиери

Александра Майдавска – Катерина Кавалиери, ученичка на Салиери

Даниела Викторова – Баронеса Валтцаден